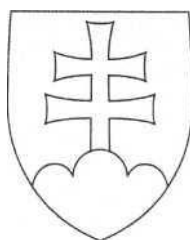

PO - Ú! SOI	
Došlo; \ 5 j)	2016
Podacie Ms <i>tj</i>	o* i*
Mnísy/feiy;	

Sp. zn.:7S/II/2015 - 71
IČS: 7015200101

! o t. o !o7'V>dn'itie r. [!]
:*'í*íví>v)IHUVAC tí >'4>- ----
* STA!' SSÍ * Auníf-eíným.

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte, zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tamary Sklenárovej a členov senátu JUDr. Juraja Tymka a JUDr. Valérie Mihalčínovej, v právnej veci žalobcu FIMISTO, s. r. o., Košice, Húskova 49, zast. advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, AK Košice, Vodná 6, proti žalovanej Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústrednému inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 08. 12. 2014 č.: SK/0435/99/2014, takto

r o z h o d o l :

Žalobu z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Rozhodnutím zo dňa 08. 12. 2014 č.: SK/0435/99/2014 žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI) so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0539/08/13 zo dňa 16. 04. 2014, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložená pokuta vo výške 550 eur pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 16 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona

o ochrane spotrebiteľa, ktorého sa mal dopustiť tak, že v doklade o kúpe výrobku zakúpeného vo vykonanom kontrolnom nákupe inšpektormi SOI, účtovanom v celkovej hodnote 9,90 eur nebol uvedený názov odpredaného výrobku, pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 18 ods. 5 cit. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že na požiadanie inšpektorov SOI nepreukázal dôvody, pre ktoré nebolo možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácií ihneď a pre ktoré nebolo reklamácie možné vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie, a to v prípade reklamácií spotrebiteľov (pisateľov podnetov zo dňa 02. 10. 2013, 26. 08. 2013 a 07. 11. 2013) a pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 18 ods. 10 cit. zákona, ktorého sa mal žalobca dopustiť tak, že jeho evidencia o reklamáciách neobsahovala poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie, uplatnenej spotrebiteľom (pisateľom podnetu č. 1453/13) dňa 07. 11. 2013. Tieto nedostatky, za ktoré zodpovedá žalobca boli zistené pri kontrole vykonanej dňa 13. 12. 2013 v prevádzkarni ZEBRAH OD Dargov, Štúrova 1 Košice, inšpektormi inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

2. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia reagujúc na námietky žalobcu obsiahnuté v podanom odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa konštatoval, že účastník konania v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by ho zbavovali zodpovednosti za zistené nedostatky. Skutočnosti a dôvody uvedené v odvolaní nespochybňujú uloženie sankcie zo strany správneho orgánu a nie sú dôvodom na zrušenie, prípadne zmenu napadnutého rozhodnutia.

3. K námietke žalobcu, týkajúcej sa neopodstatnenosti konštatovania, že kontrolovaný subjekt nepreukázal žiadnym spôsobom skutočnosť, či reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému hodnoteniu, keďže nie je zrejmé, či táto skutočnosť pri kontrole bola aj požadovaná žalovaný uviedol, že zo samotného inšpekčného záznamu jednoznačne vyplýva, že inšpektori museli od účastníka konania požadovať určité vysvetlenie alebo dokumentáciu, potvrdzujúce podrobenie reklamovaných výrobkov zložitému technickému zhodnoteniu. Aj keď z inšpekčného záznamu nevyplýva výslovne, že inšpektori žiadali od kontrolovaného subjektu preukázanie skutočností, že reklamované výrobky boli podrobené zložitému technickému zhodnoteniu, táto požiadavka bola inšpektormi adresovaná predavačke prítomnej pri kontrole, ktorá bola oboznámená s inšpekčným záznamom, porozumela mu a vo vysvetlivke na str. 5 záznamu nepodala žiadne námietky ku kontrolným zisteniam, teda k zistenému nedostatku, ktorý spočíval v tom, že kontrolovaný subjekt nedodrжал povinnosť preukázať orgánu dozoru dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia. Žalovaný poukázal na to, že účelom inšpekčného záznamu nie je spísať celý priebeh konverzácie medzi inšpektormi SOI a prítomným povereným zamestnancom účastníka konania, ale len presne, jasne a zrozumiteľne popísať priebeh kontroly a zadokumentovať zistený skutkový stav. Na nariadenom ústnom pojednávaní ku dňu 13. 03. 2014 na Inšpektoráte SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, predmetom ktorého malo byť práve objasnenie účastníkom konania namietanej skutočnosti bolo ústne pojednávanie vedené zamestnancom SOI v prítomnosti účastníka konania a ďalšieho zamestnanca správneho orgánu, ktorý bol zapisovateľom, pričom na tomto pojednávaní zamestnanec správneho orgánu kládol účastníkovi konania otázky za účelom objasnenia skutkového stavu, ktorý bol zistený pri výkone kontroly inšpektormi SOI, konkrétne vo veci porušenia § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Na otázku, aké boli dôvody, pre ktoré nebolo možné v daných prípadoch (reklamácie zo dňa 02. 10. 2013, 26. 08. 2013 a 07. 11.

2013) rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácií, a pre ktorú nebolo možné predmetné reklamácie vybaviť ihneď po určení spôsobu reklamácie a akým spôsobom vie tieto dôvody preukázať účastník konania uviedol, že je potrebné technické zhodnotenie, čo bolo uvedené aj na reklamačnom lístku a inšpektori tieto dôvody videli. Žalovaný zároveň uviedol, že následne účastník konania zrejme v omyle kládol správny orgán otázky. Keďže správny orgán videl, že účastník konania nezodpovedal jasne a presvedčivo uvedenú otázku, položil mu ďalšiu otázku za účelom zistenia, akým spôsobom bolo uskutočnené zložité technické zhodnotenie stavu reklamovaných výrobkov, ktoré malo byť v daných prípadoch dôvodom, pre ktorý nebolo možné určiť spôsob vybavenia reklamácie ihneď, resp. do troch pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácií. Žalobca na túto otázku uviedol, že sama vec keď sa reklamuje, je to pre neho zložité, lebo musí prísť na predajňu, pozrieť reklamačné papiere, zobrať evidenciu, porozprávať sa s predavačkou a už to je pre neho zložité pre rozhodnutie ihneď. Tovar kupuje od dodávateľov v zahraničí aj na Slovensku, ktorí sa na danú reklamovanú vec musia pozrieť a zhodnotiť, čo sa dá robiť. Ešte zložitejšie je pre účastníka konania sadnúť do auta a ísť aj 200 km až 500 km, aby sa dostal k dodávateľovi a ukázal mu vec. Často nie je na predajni, je odcestovaný a predavačka nemôže rozhodnúť bez jeho vedomia, ani nevie ihneď rozhodnúť, preto musí výrobok pozrieť sám účastník konania a dodávateľ. Žalobca na výzvu, či vie predložiť nejaký relevantný doklad o tom, že prebehlo nejaké odborné posúdenie alebo posudok predmetných reklamovaných vecí reagoval otázkou, že aký to má byť doklad. Z uvedeného správny orgán vyvodil záver, že účastník konania považuje za zložité už samotné dostavenie sa do svojej vlastnej predajne, pozretie reklamačných papierov, zobrať evidenciu a konzultáciu reklamácie s predavačkou. Takéto činnosti nesledujú účel a význam slovného spojenia zložité technické zhodnotenie stavu výrobku v zmysle § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, z cit. zák. ustanovenia je zreteľná určitá gradácia spôsobu vybavenia reklamácie, ktorá je odstupňovaná dĺžkou času na určenie tohto spôsobu. Účastník konania opisoval len bežné činnosti spojené s reklamáciou, na ktoré nie je nevyhnutne potrebná najdlhšia doba na určenie spôsobu vybavenia reklamácie a aj na samotné vybavenie reklamácie. Žiadnym spôsobom nepreukázal, že predmetné reklamované výrobky zanesol dodávateľovi na zložité technické zhodnotenie ani nepredložil žiadne písomné vyhlásenie, alebo správu dodávateľa, ktorá by nasvedčovala tomu, že pri daných reklamovaných výrobkoch bola opodstatnená dĺžka reklamačnej doby z dôvodu zložitého technického zhodnocovania týchto výrobkov u dodávateľa účastníka konania. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, keďže svoje tvrdenia pri výpovedi pred správnym orgánom nepodložil nijakým právne relevantným dôkazom. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani to, či s daným reklamovaným výrobkom naozaj absolvoval cestu k dodávateľovi a ten skúmal stav reklamovaného výrobku. Dôkazné bremeno na preukázanie dôvodov znáša účastník konania a tento ho pri výkone kontroly dňa 13. 12. 2013 ani na ústnom pojednávaní dňa 13. 03. 2014 neunesol. Žalovaný v tejto súvislosti s poukazom na znenie ust. § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázal aj na to, že treba rozlišovať informovanie spotrebiteľa o dôvode vybavenia reklamácie v určitý čas a preukazovanie dôvodov orgánu dozoru, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie. Predmetné vyhlásenie účastníka na reklamačnom lístku nijakým spôsobom nepreukazuje dôvody v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Je rozdiel medzi uvedením, resp. tvrdením nejakej skutočnosti, dôvodu a jeho relevantným preukázaním. V tomto smere je preukázanie dôvodov náročnejším procesom ako ich samotné konštatovanie a účastník konania v ňom na základe uvedenej skutočnosti neobstál.

4. Vo vzťahu k námietke porušenia § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa odvolací správny orgán uviedol, že za relevantnú pri výkone kontroly považoval takú evidenciu o reklamáciách, ktorú mu predložila poverená zamestnankyňa účastníka konania. Táto bola vyzvaná na jej predloženie a inšpektori SOI obdržali reklamačné lístky. Preto konštatovali, že evidencia bola vedená formou reklamačných lístkov podľa jednotlivých mesiacov, lebo žiadna iná evidencia im predložená nebola. To, že účastník konania dodatočne po výkone kontroly predložil spolu s vyjadrením k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 18. 02. 2014 kópiu, zošit, ktorá podľa neho mala predstavovať evidenciu reklamácií za mesiac november je právne irelevantná. Účastník konania, resp. jeho poverený zamestnanec bol vyzvaný na predloženie evidencie o reklamáciách v čase výkonu kontroly, t. j. 13. 12. 2013. Keďže na základe výzvy mu boli predložené listiny, ktoré spĺňali všetky náležitosti evidencie o reklamáciách, keďže je bežnou praxou, že predávajúci vedú evidenciu o reklamáciách aj vo forme reklamačných lístkov, inšpektori SOI nemali najmenší dôvod spochybňovať správu z predloženej evidencie. Zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje formu, v akej sa má viesť evidencia o reklamáciách, podstatná je jej obsahová zložka, teda aby obsahovala zákonom stanovené náležitosti. Z inšpekčného záznamu je zrejmé, že inšpektori požiadali predavačku - poverenú zamestnankyňu účastníka konania, aby im predložila evidenciu reklamácií, tá im pri každom zo šetrených podnetov spotrebiteľa predložila príslušný reklamačný lístok, na základe čoho sa inšpektori SOI odôvodnene domnievali, že sa jednalo o evidenciu reklamácií. Účastník konania je povinný viesť na každej prevádzkarni evidenciu o reklamáciách a preto inšpektori postupovali správne a v súlade s bežnou praxou v rámci kontrolnej činnosti a účastníkom konania dodatočne podanú prílohu označenú ako evidencia reklamácií za november 2013 považovali za zavádzajúcu a neopodstatnenú. Rozhodujúci bol skutkový stav zistený inšpektormi pri výkone kontroly a preto nie je možné prihliadnuť na dodatočne predloženú vyššie uvedenú listinu. Žalovaný sa pri tejto argumentácii opieral o ust. § 18 ods. 2, 3 v spojení s ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu v ktorejkoľvek prevádzkarni predávajúceho, tzn. každá prevádzkareň, v ktorej je prijatie reklamácie možné s ohľadom na predávané výrobky je povinná za týmto účelom viesť aj evidenciu reklamácií a počas prevádzkovej doby tu musí byť prítomný zamestnanec poverený vybavovať reklamácie, teda poskytnúť súčinnosť spotrebiteľovi, ktorý sa dostaví do prevádzkarne za účelom uplatnenia reklamácie. Tvrdeniu účastníka, že inšpekčný záznam neobsahuje dôkaz, ako je evidencia o reklamáciách v jeho prevádzkarni vedená, žalovaný uviedol, že tento dôkaz obsahuje a sú ním práve prílohy k inšpekčnému záznamu, ktorými sú aj kópie reklamačných lístkov predmetných reklamácií, ktoré predložila inšpektorom SOI predavačka účastníka na ich žiadosť o predloženie evidencie o reklamáciách.

5. Námietku žalobcu, že výrok rozhodnutia je v rozpore s jeho podkladom - inšpekčným záznamom považoval žalovaný za neopodstatnenú, s poukazom už na uvedené, že obsah inšpekčného záznamu nemusí obsahovať celú komunikáciu inšpektorov SOI s povereným zamestnancom účastníka, pričom z obsahu tohto záznamu je zrejmé, že inšpektori SOI požadovali od povereného zamestnanca prítomného pri kontrole uviesť dôvody, pre ktoré nebolo možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď, a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď po určení spôsobu jej vybavenia. Žalovaný súhlasil s tvrdením účastníka, že ust. § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa výslovne neukladá povinnosť predávajúcemu na požiadanie kontrolného orgánu predložiť skutočnosť, že

reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu, avšak ukladá mu povinnosť preukázať orgánu dozoru dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie. Žalobca nesprávne postavil svoju právnu argumentáciu, keď sa mylne domnieva, že samotné konštatovanie na reklamačnom lístku (reklamácia vyžaduje zložitú technickú zhodnotenie výrobku) je preukázaním dôvodov, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie. Ide len o tvrdenie účastníka, ktoré v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia zároveň uviedol, že z jeho odôvodnenia jasne vyplýva, že podkladmi pre vydanie rozhodnutia boli podnety spotrebiteľov, inšpekčný záznam, vyjadrenie účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania, ústne pojednávanie a vyjadrenie účastníka konania k zápisnici z ústneho pojednávania. Aj keď ich prvostupňový správny orgán zvlášť nevyratával, uviedol ich vo svojom rozhodnutí a vyjadril sa k nim, pričom uviedol, ktoré z nich považuje za dôležité pre konštatovanie, že boli preukázateľne zistené nedostatky a že sa účastník konania dopustil správneho deliktu. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia sa správny orgán prvého stupňa vysporiadal s námietkami účastníka konania k danej veci, ktoré boli vznesené v priebehu prvostupňového správneho konania a preto tieto námietky považoval za neodôvodnené.

6. Žalovaný odmietol tvrdenie, že z dôvodu nezodpovedania účastníkom konania položených otázok a návrhov na ústnom pojednávaní zo strany správneho orgánu došlo k nesprávne procesnému postupu. Účastník konania sa dožadoval odpovedi na jeho otázky súvisiace s ustanoveniami § 18 ods. 4, 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, ktoré zakotvujú povinnosti predávajúceho jednak voči spotrebiteľovi, ale tiež voči orgánu dozoru. Žalovaný má za to, že sa jedná o hmotno-právne ustanovenia a preto správny orgán nebol povinný pri ústnom pojednávaní podať účastníkovi konania vysvetlenia k položeným otázkam hmotno-právneho charakteru, ktoré sa v konečnom dôsledku týkali priamo ním porušenej povinnosti. Tým nemohlo dôjsť k nesprávne procesnému postupu zo strany prvostupňového správneho orgánu, ktorý konal v súlade s ustanoveniami správneho poriadku.

7. Pripustil, že na ústnom pojednávaní nebol nariadený výsluch inšpektorov SOI, ktorí vykonávali kontrolu v prevádzkarni účastníka konania, čo je však odôvodnené tým, že správny orgán, ktorý viedol ústne pojednávanie, nepovažoval výsluch inšpektorov SOI za potrebný na objasnenie skutkového stavu veci, keďže nimi zistené skutočnosti boli spísané v inšpekčnom zázname a aj ich prípadná výpoveď by smerovala len k výsledkom uvedeným v inšpekčnom zázname. Ústne pojednávanie bolo nariadené na žiadosť účastníka konania a tento ani vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania, v ktorom žiadal nariadiť ústne pojednávanie, ani priamo počas ústneho pojednávania nenavrhol výsluch inšpektorov SOI. Na túto skutočnosť poukázal až vo vyjadrení k zápisnici z ústneho pojednávania. Hlavným dôvodom, prečo nebol potrebný výsluch inšpektorov SOI je to, že účastníkom konania namietané rozpory z inšpekčného záznamu sa dali spoľahlivo a presne zistiť predovšetkým výsluchom samotného účastníka konania. Tento však neuniesol dôkazné bremeno a nepodložil svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi.

8. Rovnako nebol porušené právo účastníka na spravodlivý proces, práve naopak, nariadením ústneho pojednávania mu bolo učené zadosť a účastník konania sa mal

možnosť plnohodnotne brániť, bol poučený o svojich procesných právach podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku a vyzvaný, aby sa vo veci vyjadril, uviedol svoje pripomienky, návrhy a námietky. Po jeho vyjadrení mu boli kladené otázky za účelom odstránenia pochybností ohľadne riadneho zistenia skutkového stavu vo veci porušenia § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, na ústnom pojednávaní bol účastníkovi predložený k nahliadnutiu spis č. P/0539/08/13 a účastník konania si mal možnosť na záver ešte raz vyjadriť a po prečítaní zápisnice pripojil aj svoj dodatok. Zápisnica bola riadne podpísaná všetkými prítomnými na ústnom pojednávaní.

9. Z podkladov pre vydanie rozhodnutia je zrejmé, že inšpektori SOI konštatovali pri prešetrení každého spotrebiteľského podania - podnetu, že kontrolovaný subjekt nepreukázal žiadnym spôsobom skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu a na základe toho, že poverený zamestnanec účastníka konania im nevedel preukázať dôvody zložitého technického zhodnotenia výrobkov, čo sa neskôr nepodarilo ani samotnému účastníkovi konania na ústnom pojednávaní. Tieto dôvody možno preukázať akoukoľvek formou, resp. spôsobom, ktorý zabezpečí podloženie tvrdení účastníka konania právne relevantným spôsobom. Účastník v danom prípade len uviedol ako dôvod, pre ktorý nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktorý nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu jej vybavenia zložitú technickú zhodnotenie výrobku, avšak toto žiadnym opodstatneným spôsobom nepreukázal.

10. K námietke účastníka, že správne konanie bolo neverejné, odvolací orgán uviedol, že podľa § 21 ods. 3 Správneho poriadku ústne pojednávanie je neverejné, pokiaľ osobitný zákon alebo správny orgán neustanovení inak. Z uvedeného je zrejmé, že v správnom konaní neplatí zásada verejnosti ústneho pojednávania, pokiaľ tak neustanovuje osobitný zákon alebo správny orgán. V danom prípade nejestvuje osobitný zákon, ktorý by nariadil verejné ústne pojednávanie na príslušnom krajskom inšpektoráte SOI, ani správny orgán nemá dôvod nariadovať ex offio ústne verejné pojednávanie. Účastník konania mal tiež možnosť zabezpečiť si verejné prerokovanie záležitosti pred správnym orgánom prostredníctvom vyhotovenia zvukového záznamu z celého ústneho pojednávania. Z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani z Ústavy SR priamo nevyplýva povinnosť správneho orgánu nariadiť verejné ústne pojednávanie. V tomto duchu sa nevyslovil ani Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. 3ÚS/213/2010-38 zo dňa 25. 08. 2010. Preto prvostupňový správny orgán konal v súlade s platnými právnymi predpismi a to tak vnútroštátnymi, ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

11. Žalovaný sa nestotožnil s názorom účastníka, že prvostupňový správny orgán nenariadil pred vydaním rozhodnutia ústne pojednávanie. Zo spisového materiálu je totiž zrejmé, že rozhodnutie bolo vydané a ústne pojednávanie bolo správnym orgánom nariadené ku dňu 13. 03. 2014, t. j. pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Je právne bezvýznamné, či pojednávanie bolo nariadené na základe návrhu účastníka konania alebo bez neho. Na ústnom pojednávaní účastníkovi nebolo odopreté právo na obhajobu, a tým nedošlo k popretiu jeho základného práva na spravodlivý súdny proces. Bolo mu umožnené na pojednávaní predložiť argumentáciu na podporu svojich tvrdení a stanovísk, o čom svedčí už vyššie konštatované tvrdenie odvolacieho orgánu ohľadom priebehu ústneho pojednávania vedeného správnym orgánom. Tento počas ústneho pojednávania nepodal žiaden návrh, vzniesol len námietku,

predmetom ktorej bola neochota správneho orgánu dopovedať na jeho otázky, k čomu sa už žalovaný vyjadril. Žalobca počas ústneho pojednávania nepredložil žiaden dôkazný prostriedok na preukázanie svojich tvrdení, nežiadal vypočuť inšpektorov SOI, mal možnosť sa vyjadriť k podkladom pre vydanie rozhodnutia, ktorú možnosť aj využil vo vzťahu k inšpekčnému záznamu, avšak z výsledkov ústneho pojednávania možno vyvodiť, že obsah inšpekčného záznamu vo vzťahu k porušeniu § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa zhoduje s výsledkami ústneho pojednávania, keď ani na tomto nebol žalobca dostatočne schopný preukázať dôvody v zmysle § 18 ods. 5 cit. zákona. Tento bol dostatočne a zrozumiteľne poučený o svojich procesných právach tak, aby v konaní pred správnym orgánom neutrpel ujmu. Účastník konania žiadal len o nariadenie ústneho pojednávania, pričom keďže ani priamo na pojednávaní okrem vznesenej námietky neurobil žiaden iný návrh a bol riadne poučený správnym orgánom, túto odvolaciu námietku žalobcu považuje správny orgán za neopodstatnenú.

12. Žalovaný v súvislosti s uvedenými skutočnosťami poukázal na ust. § 32 ods. 2, druhá veta, § 34 ods. 4 Správneho poriadku, ktoré sa týkajú rozsahu a spôsobu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ktoré určuje správny orgán s tým, že vykonávanie dôkazov patrí správnemu orgánu. Uvedené sa viaže na § 32 ods. 1 Správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Správny orgán prvého stupňa riadne a spoľahlivo zistil skutočný stav veci a vykonal také dôkazy, ktoré boli účelné a smerovali k objasneniu účastníkom konania namietaného kontrolného zistenia.

13. Odvolací správny orgán považuje za zavádzajúce tvrdenie účastníka, že nebol na ústnom pojednávaní dostatočne podrobne vypočutý, čím mu nebolo umožnené preukázať skutočnosti, ktoré namieta, pretože práve za účelom jeho dôkladného výsluchu a umožnenia zaujať stanovisko k správnym deliktom, ktoré mu boli kladené za vinu bolo nariadené ústne pojednávanie. Účastníkovi konania nebolo bránené robiť návrhy na podporu jeho tvrdení. Tento sa k prejednávanej veci vyjadril. Správny orgán prvého stupňa neodpovedal na žalobcom kladené otázky v priebehu ústneho pojednávania, pretože tieto sa týkali výkladu hmotno-právnych ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa a správnemu orgánu zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť poučovať účastníka o neznalosti právnych predpisov, ktoré je povinný ako predávajúci dodržiavať. Tento bol dostatočným spôsobom poučený o jeho procesných právach a povinnostiach.

14. K námietke účastníka konania, že žiadny právny predpis neukladá predávajúcemu povinnosť predkladať výstup a formu zložitého technického zhodnotenia stavu výrobku, ktorý by preukazoval uskutočnenie tohto zhodnotenia v listinnej či inej forme, indikujúc spôsob, postup, čas trvania úkonov zložitého technického zhodnotenia stavu reklamovaných výrobkov, odvolací správny orgán uviedol, že aj napriek tomu, že takáto povinnosť v zákone nie je výslovne stanovená, správny orgán prvého stupňa postupoval v zmysle zákona s poukazom na znenie ust. § 18 ods. 5 cit. zákona, z ktorého vyplýva, že ak sú tu nejaké dôvody, pre ktoré nebolo rozhodnuté o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré reklamáciu nie je možné vybaviť ihneď, účastník konania je povinný ich preukázať. Otázky kladené správnym orgánom žalobcovi v priebehu ústneho pojednávania smerovali k zisteniu spôsobu uskutočnenia zložitého technického zhodnotenia stavu reklamovaných výrobkov, či je dodávateľ poverený výrobcom na vykonávanie záručných opráv, alebo je

odborne znalou osobou na vyjadrenie sa k charakteru vady, na doklad, ktorý by preukázal faktické vykonanie zložitého technického zhodnotenia, kto ho vykonal, určil a pod. Účelom bolo napomôcť účastníkovi konania v obhajovaní svojich záujmov, aby mal prehľad o tom, akým spôsobom mohol doložiť dôvody v zmysle § 18 ods. 5 cit. zákona. Tento však dôkazné bremeno v danom prípade neunesol.

15. Ostatné odvolacie dôvody považoval žalovaný za dôvody založené na subjektívnych skutočnostiach, pričom zákon o ochrane spotrebiteľa sa riadi zásadou objektívnej zodpovednosti, t. j. bez ohľadu na zavinenie, preto tieto nemajú vplyv na zodpovednosť žalobcu za zistené nedostatky.

16. Pri určení výšky pokuty odvolací orgán v zmysle § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa prihliadol na zistené porušenia. Zohľadnil skutočnosť, že u účastníka konania sa vyskytol nedostatok spočívajúci v absencii názvu výrobku v doklade o kúpe, keďže tento nedostatok spočíval v tom, že v doklade o kúpe bol výrobok označený ako módný doplnok, pričom išlo o jeden pár dámskych rukavíc. Toto považoval za nedostatočné, keďže spotrebiteľ z uvedeného označenia, hlavne po uplynutí času nevie priradiť názov výrobku k dokladu o kúpe ku konkrétnej kúpenej veci, čo môže spôsobovať ťažkosti, resp. úplne zmať uplatnenie si práva zo zodpovednosti za vady alebo uskutočnenie iného úkonu, pri ktorom je nevyhnutné preukázanie právneho vzťahu medzi predávajúcim a kupujúcim spotrebiteľom, čo sa týka konkrétne zakúpeného výrobku. Tento nedostatok je o to závažnejší, že ide o výrobok, ktorý nepodlieha rýchlej skaze a aj po uplynutí dlhšieho času môže na výrobku nastať vada, ktorá zakladá právo na uplatnenie reklamácie. Vo vzťahu k porušeniu povinnosti účastníka konania na požiadanie orgánu dozoru preukázať dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď i po určení spôsobu jej vybavenia odvolací orgán uviedol, že nesplnenie tejto zákonnej povinnosti sťažuje orgánu dozoru možnosť objektívne vyhodnotiť postup predávajúceho pri vybavovaní reklamácie. Účelom tohto ustanovenia je zamedziť neodôvodnenému predĺžovaniu reklamačného konania zo strany predávajúceho a to čo do určenia spôsobu vybavenia reklamácie, ako aj samotného vybavenia reklamácie, preto je tento povinný preukázať orgánu dozoru, že nastali dôvody v zmysle § 18 ods. 5 cit. zákona. Kontrolou sa sleduje aj záujem spotrebiteľa na čo najskoršom vrátení reklamovaného tovaru do jeho dispozície. Pri určení výšky pokuty bola zohľadnená aj skutočnosť, že predmetný nedostatok sa týka troch podnetov spotrebiteľov špecifikovaných v tomto rozhodnutí. Samotná evidencia o reklamáciách má význam hlavne na účely kontroly orgánom dozoru a preto v rámci zabezpečenia plynulého a bezproblémového výkonu kontroly je účastník konania ako predávajúci povinný viesť evidenciu o reklamáciách. Táto povinnosť je v zmysle platnej právnej úpravy doplnená aj obligatónymi náležitosťami, ktoré má obsahovať evidencia o reklamáciách. Účastník konania v danom prípade opomenul označiť reklamáciu spotrebiteľa zo dňa 07. 11. 2013 príslušným poradovým číslom dokladu o uplatnení reklamácie a teda odvolací orgán zohľadnil pri určení výšky pokuty aj tento formálny nedostatok. Výška pokuty je vzhľadom na jej represívno-výchovnú funkciu aj s prihliadnutím na zákonom stanovené medze pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu, charakteru a rozsahu porušenia. Táto bola určená v dolnej hranici určeného rozpätia v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

17. Včas podanou žalobou zo dňa 26. 01. 2015 podanou osobne na Krajskom súde v Košiciach dňa 28. 01. 2015 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutia považoval za nezákonné s poukazom na nedostatočne, nespoľahlivo a neobjektívne zistený skutkový stav veci, nesprávne právne posúdenie, ako aj nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.

18. Poukázal na to, že pri ústnom pojednávaní nemohol klásť svedkom - inšpektorom, ktorí vykonávali kontrolu, otázky, resp. že na jeho otázky mu správny orgán neposkytol žiadnu odpoveď. Tým došlo k porušeniu zásady súčinnosti pri správnom konaní s poukazom na to, že neexistuje žiadny právny predpis, ktorý ukladá žalobcovi povinnosť preukázať spôsob, resp. skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu. Žalovaný neuviedol, na základe akého právneho predpisu mal požadovať pri kontrole, ako aj pri ústnom pojednávaní spôsob, resp. skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu. Poukázal na to, že napadnuté rozhodnutia sú v rozpore so skutkovým stavom opísaným v inšpekčnom zázname zo dňa 13. 12. 2013, keďže pri kontrole inšpektori uviedli, že účastník nepreukázal žiadnym spôsobom skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu, avšak v odôvodnení tohto rozhodnutia už žalovaný uvádza, že žalobca porušil povinnosť na požiadanie orgánu dozoru preukázať dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po skončení spôsobu vybavenia reklamácie. Napadnuté rozhodnutia považoval za nedostatočné a nepreskúmateľné z dôvodu, že žalovaný ani v jednom z uvedených rozhodnutí dostatočne a preskúmateľne nezdôvodnil, prečo postihoval za porušenie povinnosti na požiadanie orgánu dozoru preukázať dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie, pričom túto povinnosť pri kontrole ani neskúmal a nepreveroval. Požiadavku žalovaného na preukázanie spôsobu, resp. skutočnosti, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu, bola bez akéhokoľvek právneho dôvodu, keďže žiaden právny predpis takúto povinnosť žalobcovi neukladá. Preto pri aplikácii bol použitý nesprávny právny predpis. Poukázal na to, že žalobca jasne a zreteľne na reklamačných lístkoch informoval spotrebiteľov o dôvodoch, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie, ktorými dôvodmi bola potreba zložitého technického zhodnotenia reklamovaných výrobkov. Tieto dôvody boli preukázané na konkrétnych kontrolovaných reklamačných lístkoch. Zákon o ochrane spotrebiteľa nestanovuje požiadavky na preukázanie spôsobu, resp. skutočností, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie. Preukázať tieto dôvody žalovaný pri kontrole vôbec nepožadoval, ani ich neuviedol do podkladov pre rozhodnutie. Žalobca sa až z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa dozvedel, že má mať vedomosť o tom, akou formou má preukázať dôvod, resp. skutočnosti, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu, pričom ako je to už uvedené, žiadny právny predpis túto povinnosť nestanovuje a ani v jednom z rozhodnutí správne orgány neodôvodnili formu preukázania dôvodu, resp. skutočnosti. Dôvod žalobca preukázal písomným odkazom v reklamačných lístkoch, že je potrebné zložitú technické zhodnotenie výrobkov. O tom, že žalovaný mal požadovať pri kontrole dôkaz predstavujúci výstup, výsledok zložitého

technického zhodnotenia stavu reklamovaných výrobkov sa dozvedel žalobca až z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že gramatický význam slov nemusí platiť pri výklade zákona, avšak rozdielny význam slova musí byť v zákone definovaný alebo odôvodnení prostredníctvom výkladu zákona. Pojem „dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie“ nemožno svojvoľne zamieňať za pojem „nepreukázal žiadnym spôsobom skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu“, ako to bolo zistené pri kontrole a zadokumentované v inšpekčnom zázname. Preto bolo povinnosťou správneho orgánu vysvetliť tento rozpor v kontrolných zisteniach. Žalovaný sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s definíciami pojmov „požadovanie dôvodov“ a „spôsob preukázania skutočností“ a s ich gramatickým rozporom. Správny orgán v argumentácii nevymedzil presné hranice, ktoré by odôvodnil textom zákona alebo iným právne relevantným textom a spôsob vybavenia reklamácie žalobcom zaradil pod pôsobnosť zákona na základe svojej úvahy a v ponímaní najširšieho účelu zákona, akým možno účel zákona chápať, takže si svojvoľne prisvojil právo určovať preukázanie spôsobu, resp. skutočnosti, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu a zaradiť ho pod pôsobnosť preukázania bez toho, aby sa musel oprieť o konkrétne ustanovenia zákona odvolajúc sa len na široké chápanie deklarovaného účelu zákona. Skromné a nedostatočné podklady pre rozhodnutie považuje žalobca za porušenie práva na súdnu ochranu.

19. Poukázal na to, že je základným právom žalobcu navrhovať dôkazy aj vo forme výpovede svedkov, klásť im otázky a využiť prostriedky na jeho obhajobu, pričom žalovaný toto jeho právo na obhajobu zamietol a znemožnil tým, že inšpektorov SOI ako svedkov v prítomnosti žalobcu nevypočul. Na dokladoch o prijatí reklamácie špecifikovaných v napadnutých rozhodnutiach žalobca spotrebiteľa písomnou formou informoval o dôvodoch, pre ktoré nebolo možné určiť spôsob vybavenia ihneď ani do troch pracovných dní, pričom týmto dôvodom bolo zložitú technické zhodnotenie výrobku, pričom uvedené reklamácie boli vybavené v zákonnej lehote. Tým, že najednej z reklamácií neuviedol na reklamačnom lístku evidenčné číslo, poradové číslo reklamácie, ale táto reklamácia bola evidovaná v evidencii reklamácií vedenej vo zvláštnom zošite s poradovým číslom, pričom tento zošit bol predložený v priebehu konania a mal byť súčasťou spisu, žalobca neporušil povinnosť kladenú mu správnymi orgánmi za vinu.

20. Žalobca zastáva názor, že žalovaný svojvoľne a nedostatočne vykladá ust. § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľov, keď jednostranne hodnotil akýsi správny postup pri vybavovaní reklamácií. Citované ustanovenie si vykladá tým spôsobom, že z neho má byť evidentná určitá gradácia spôsobu vybavenia reklamácie, ktorá je odstupňovaná dĺžkou času na určenie tohto spôsobu. Poukázal na to, že nie je povinnosťou predávajúceho preukázať, že reklamované výrobky je potrebné zaniest' dodávateľovi na zložitú technické zhodnotenie a takisto nie je povinnosťou písomné vyhlásenie alebo správu dodávateľa, ktorá by nasvedčovala tomu, že pri daných reklamovaných výrobkoch bola opodstatnená dĺžka reklamačnej doby z dôvodu zložitého technického zhodnotenia reklamovaných výrobkov u dodávateľa žalobcu absentuje predpis, ktorý by ukladal takúto povinnosť. Túto povinnosť neukladá ani ust. § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je predávajúci povinný na požiadanie orgánu dozoru preukázať dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je možné

reklamáciu vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie, ktorú požiadavku žalobca dodržal tým, že spotrebiteľ a písomnou formou informoval o dôvodoch, ktorým bolo zložitú technické zhodnotenie výrobku. Znenie rozhodnutia je preto v plnom rozpore s kontrolnými zisteniami a to v tom, že v odôvodnení rozhodnutia je uvedené, že predávajúci na požiadanie inšpektorov nepreukázal dôvody, pre ktoré nebolo možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nebolo možné reklamácie vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie a v inšpekčnom zázname je uvedené, že kontrolovaný subjekt nepreukázal žiadnym spôsobom skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu. Išlo o nesprávne právne posúdenie veci.

21. Žalobca ďalej uviedol, že kontrolný orgán pri kontrole vôbec nepožadoval dôvody, pre ktoré nebolo možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď, a pre ktoré nebolo možné reklamácie vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia ale len konštatoval, že kontrolovaný subjekt nemal preukázať skutočnosť, že reklamovaný výrobok bol podrobený zložitému technickému zhodnoteniu. V tejto súvislosti opakovane poukázal na rôznorodosť pojmov a diametrálne odlišné skutočnosti, keď účastník konania je postihovaný za údajný nedostatok, ktorý pri kontrole ani nebol zistený, ani žiadnym spôsobom zdokumentovaný.

22. Zároveň poukázal aj na rozpor v podklade rozhodnutia inšpekčného záznamu s obsahom odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, kde správny orgán uvádza, že z podkladov pre rozhodnutie vyplýva, že evidencia o reklamáciách, ktorá bola predložená v čase kontroly a ktorá bola vedená účastníkom konania formou reklamačných lístkov podľa jednotlivých mesiacov neobsahovala poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie uplatnenej spotrebiteľom pisateľom podnetu zo dňa 07. 11. 2013. Poradové číslo preukázateľne nebolo uvedené ani na samostatnom doklade o uplatnení predmetnej reklamácie, čoho dôkazom je jeho kópia tvoriaca súčasť podkladov pre rozhodnutie. Správne orgány však neprihliadli na žalobcom dodatočne po začatí správneho konania predložený doklad, ktorý už číslo reklamácie obsahoval, čo správnymi orgánmi zohľadnené nebolo.

23. Žalobca zároveň poukázal na to, že inšpekčný záznam neobsahuje dôkaz, akým spôsobom je evidencia reklamácií vedená, avšak správne orgány svojvoľne a subjektívne bez akéhokoľvek dôkazu, ktorý by bol v súlade s podkladom pre rozhodnutie - inšpekčným záznamom v odôvodnení rozhodnutia konštatovali, že „z podkladov pre rozhodnutie vyplýva, že evidencia o reklamáciách, ktorá bola predložená v čase kontroly a ktorá bola vedená účastníkom konania formou reklamačných lístkov podľa jednotlivých mesiacov...“ Inšpekčný záznam neobsahuje to, že evidencia reklamácií neobsahuje poradové číslo reklamácie a akou formou je vedená evidencia reklamácií tak, ako to vyžaduje zákon. Poukázal tiež na to, že zákon o ochrane spotrebiteľov, ani žiadny iný právny predpis neukladá povinnosť mať evidenciu reklamácie priamo v prevádzke. Zákon ukladá predávajúcemu povinnosť viesť evidenciu reklamácií. Považoval za neodôvodnený záver inšpektorov, ktorí sa mali domnievať, že sa u žalobcu jednalo o evidenciu reklamácií, ktorá im mala byť predložená pri kontrole. Za zavádzajúcu považuje skutočnosť, že odvolací orgán v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že účastník konania je povinný viesť na každej prevádzkarni evidenciu o reklamáciách, keďže žalovaný neuviedol ani jeden príklad z bežnej praxe v rámci kontrolnej činnosti o spôsobe a mieste vedenia evidencie reklamácií. Poukázal na to, že evidenciu reklamácií vedie vo zvláštnom zošite s požadovanými údajmi a túto evidenciu v priebehu

konania aj správne orgánu predložil a je súčasťou spisu. O tom, že evidencia reklamácií je vedená formou reklamačných lístkov sa žalobca dozvedel až z rozhodnutia o uložení pokuty, pričom uvedené sa na pravde nezakladá, pretože evidenciu vedie vo zvláštnom zošite.

24. Namietal tiež, že žalovaný nemá právomoc skúmať určitú úroveň odbornej spôsobilosti či erudície u dodávateľov a tiež nemá právomoc skúmať, či tieto určené osoby, ktoré vykonávajú odborné posúdenie reklamovaných výrobkov sú vybavené potrebným technickým vybavením v k tomu zodpovedajúcom priestore, za akých technických postupov, za použitia akých technických prostriedkov a či majú určitú úroveň odbornej spôsobilosti či erudíciu pri vykonávaní odborného posudzovania reklamovaných výrobkov. Zákon o ochrane spotrebiteľa neukladá povinnosť predávajúcemu preukázať určitú úroveň odbornej spôsobilosti či erudície u dodávateľov výrobkov, ani u určených osobách.

25. Žalobca tiež poukázal na to, že postupom žalovaného došlo k závažnému porušeniu § 33 ods. 2 zákona o správnom konaní, pretože jeho povinnosťou bolo ex offo prihliadnuť na nezákonne vykonané dokazovanie zo strany prvostupňového správneho orgánu. Vo všeobecnosti poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/201/2010, z ktorých vyplýva, že i veci správnych deliktov majú v zmysle ustanovení štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení a správny orgán musí preto rešpektovať procesné práva obvineného zo správneho deliktu, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Jeho súčasťou je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné sádko-procesné princípy, pričom tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné.

26. V písomnom vyjadrení zo dňa 30. 03. 2015 žalovaný navrhol žalobu zamietnuť zo skutkových aj právnych dôvodov, obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, pričom zhodne ako v napadnutých rozhodnutiach zaujal stanovisko k jednotlivým námietkam žalobcu vzneseným v podanej žalobe, ktoré korešpondujú s jeho námietkami obsiahnutými v podanom odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa. Konštatoval, že správne orgány v danom prípade postupovali v správnom konaní v súlade so základnými zásadami správneho konania, rešpektovali procesné práva žalobcu a rovnako mu zaručili aj právo na spravodlivý proces. Konanie v predmetnej veci je konaním vedeným podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a v zmysle § 27 cit. zákona sa na takéto konanie vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní Správny poriadok, podľa ktorého tieto správne orgány postupovali. Žalovaný zastáva názor, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že k porušeniu predmetných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa žalobcom došlo, pričom sankcia bola uložená na základe spoľahlivo zisteného porušenia zákona v primeranej výške.

27. Správny súd v konaní podľa § 177 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len S SP) po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a oboznámení sa s administratívnymi spismi žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa bez nariadenia pojednávania za splnenia podmienok uvedených v § 107 SSP dospel k záveru, že žaloba žalobcu dôvodná nie je.

28. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 13. 12. 2013 bola Slovenskou obchodnou inšpekciou, inšpektorátom Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom

v Košiciach pre Košický kraj vykonaná inšpekcia v prevádzke Zebrah OD Dargov, Štúrova 1 Košice, u kontrolovaného subjektu FIMISTO, s. r. o., Húskova 49, Košice so zameraním na dodržiavanie povinností ustanovených zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ako aj so zameraním na prešetrovanie písomných podaní č. 1364/13, 1406/13 a 1453/13, o výsledku ktorej bol dňa 13. 12. 2013 vyhotovený inšpekčný záznam, z ktorého vyplýva, že predmetná kontrola bola vykonaná za prítomnosti predavačky Gabriely Tucíkovej.

29. V súvislosti s prešetrovaním písomného podania č. 1364/13 bola predavačka oboznámená s uvedeným podaním, predmetom ktorého bola reklamácia kabely v hodnote 33,90 eur, uplatnená dňa 02. 10. 2013, pričom táto na požiadanie predložila evidenciu reklamácií vo forme reklamačných lístkov podľa jednotlivých mesiacov. Predmetný reklamačný lístok okrem iných údajov obsahuje aj vyjadrenie pracovníka, z ktorého vyplýva, že reklamácia vyžaduje zložité technické zhodnotenie výrobku a že táto bude ukončená dňa 26. 10. 2013.

30. V súvislosti s prešetrovaním písomného podania č. 1406/13, predmetom ktorého bola reklamácia dámskeho ruksaku v hodnote 29,90 eur, uplatnená dňa 26. 08. 2013, bolo z reklamačného lístka zistené, že reklamácia vyžaduje zložité technické zhodnotenie výrobku a že bude ukončená 21. 09. 2013. Z uvedeného záznamu zároveň vyplýva, že ku kontrole bola predložená evidencia reklamácií, kontrolou ktorej bolo zistené, že v mesiaci október 2013 bolo celkovo uplatnených 21 reklamácií, z toho 5 bolo vybavených zľavou z ceny predaného reklamovaného tovaru. Vo všetkých 5 prípadoch bola reklamácia vybavená do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Predávajúci v reklamačných lístkoch v predmetných piatich reklamáciách uviedol vyjadrenie pracovníka, reklamácia vyžaduje zložité technické zhodnotenie výrobku, pričom ďalších 11 reklamácií bolo vybavených s opravou, 4 reklamácie boli vybavené výmenou tovaru, 1 reklamácia po 12 mesiacoch bola neuznaná, pričom spotrebiteľovi bola poskytnutá informácia, komu môže zaslať výrobok na odborné posúdenie.

31. V súvislosti s prešetrovaním písomného podania č. 1453/13, predmetom ktorého bola reklamácia rukavíc v hodnote 14,90 eur, uplatnená dňa 07. 11. 2013, kde spotrebiteľ namieta nedodržanie termínu reklamácie, z inšpekčného záznamu vyplýva, že pri tejto reklamácií chýba poradové číslo dokladu na reklamačnom lístku a je tam uvedené vyjadrenie pracovníka, že reklamácia vyžaduje zložité technické zhodnotenie výrobku a že bude ukončená 02. 12. 2013.

32. Tento inšpekčný záznam bol z priestorových dôvodov spísaný na Inšpektoráte SOI v Košiciach na Vrátnej ul. 3 a následne bol prejednaný v prevádzke, pričom kontrola bola ukončená o 15.35 hod. a za prevádzku ju podpísala uvedená predavačka. Prílohou inšpekčného záznamu sú podacie lístky, reklamačné lístky, podania spotrebiteľov a sťažnosti, na ktoré bolo poukázané v napadnutých rozhodnutiach v súvislosti s prešetrovanými písomnými podaniami.

33. Vychádzajúc z uvedeného bolo žalobcovi doručené oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 13. 02. 2014, ku ktorému sa tento písomne vyjadril podaním zo dňa 18. 02. 2014, ktorého obsah korešponduje s obsahom podaného odvolania i podanej žaloby a

ako dôkaz bola k tomuto podaniu pripojená fotokópia zošita so záznamami o reklamáciách vrátane čísiel reklamácie za mesiac november 2013.

34. Na základe požiadavky žalobcu obsiahnutej v tomto písomnom vyjadrení bolo vo veci nariadené ústne pojednávanie na deň 13. 03. 2014, ktoré sa uskutočnilo za prítomnosti vedúcej právneho odboru SOI, Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj a právnik právného odboru, ktorý bol zároveň zapisovateľom. Za žalobcu sa tohto ústneho pojednávania zúčastnil konateľ. Z obsahu zápisnice z ústneho pojednávania, ktorá sa nachádza v administratívnom spise vyplýva, že konateľovi žalobcu bolo umožnené vyhotoviť si zvukový záznam z ústneho pojednávania a následne bol tento poučený podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku o svojich procesných právach a vyzvaný, aby sa k prejednávanej veci vyjadril. Konateľ žalobcu uviedol, že keďže podľa jeho názoru ide o verejné pojednávanie, a keďže má pripravené otázky, bol by rád, ak by mu na tieto otázky bolo zodpovedané, čomu však umožnené nebolo, pričom podotkol, že keďže nemohol položiť otázky, nevie, ako sa má brániť a ako dôjsť k veci a vysvetliť vec, kvôli ktorej prišiel. Na nahliadnutie mu bol predložený celý administratívny spis správneho orgánu prvého stupňa, pričom štatutárny zástupca žalobcu uviedol, že do spisu už nahliadol a nemá k nemu žiadne otázky, keďže si myslí, že správny orgán nie je oprávnený konať takýmto spôsobom. Uviedol, že pri danej kontrole inšpektori nepožadovali dôvody, pre ktoré nebolo možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nebolo možné vybaviť reklamáciu ihneď po určení spôsobu reklamácie. Na otázky správneho orgánu, aké boli dôvody, pre ktoré nebolo možné v kontrolovaných prípadoch rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácií a pre ktoré nebolo možné predmetné reklamácie vybaviť ihneď po určení spôsobu reklamácie a akým spôsobom vie tieto dôvody žalobca preukázať, ako aj akým spôsobom bolo uskutočnené zložité technické zhodnotenie stavu reklamovaných výrobkov, ktoré malo byť v daných prípadoch dôvodom, pre ktoré nebolo možné určiť spôsoby vybavenia reklamácií ihneď, resp. do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácií, štatutárny zástupca žalobcu odpovedal spôsobom, ako bol premietnutý v napadnutých rozhodnutiach. Tento odpovedal aj na otázky, týkajúce sa poverenia dodávateľa výrobcom na vykonávanie záručných opráv, t. j. či dodávateľ je poverený na vykonávanie záručných opráv alebo je to odborne známa osoba, ktorá sa vie vyjadriť k charakteru vady, či ide stále o toho istého dodávateľa a či disponuje relevantným dokladom o tom, že by prebehlo nejaké odborné posúdenie, napr. posudok uviedol, že má viacero takýchto dodávateľov, dodávateľ sa pozrie na vec a buď to zoberie výrobcovi, aby mu ukázal vec a potom ho oboznámi, keďže chodí veľmi často pre tovar. Výrobca mu poskytne informácie, akým spôsobom predmetnú reklamáciu vybaviť. Dodávateľ zabezpečuje technické zhodnotenie výrobku, avšak nevie, či má odbornú spôsobilosť, resp. či je poverený výrobcom na vykonávanie záručných opráv. Na ďalšie otázky reagoval tým, že považuje za odlišné pojmy „potrebné odborné posúdenie“ a „zhodnotenie“ s tým, že niekedy určí spôsob vybavenia reklamácie on a niekedy dodávateľ. Zároveň uviedol, že nevie dopredu určiť, ako dlho bude trvať technické zhodnotenie výrobku a lehotu na vybavenie reklamácie určuje tak, aby stihol zákonnú lehotu 30 dní. K ďalším dôvodom začatia správneho konania sa nechcel vyjadriť s tým, že ich uznáva. K predloženej fotokópii evidencie o reklamáciách za november 2013 žalobca uviedol, že evidenciu reklamácií vedie vo forme reklamačných lístkov na predajni a tiež si vedie on osobitne v samostatnom zošite, ktorý je súčasťou evidencie. Zároveň uviedol, že niektorí inšpektori akceptujú na reklamačnom lístku zložité technické zhodnotenie s tým, že on nevie prečo v týchto prípadoch nepostupujú inšpektori jednotne. Štatutárny zástupca žalobcu sa na záver

pojednávania dožadoval odpovedí na otázky, aby v budúcnosti vedel, akým spôsobom má postupovať pri riešení daných problémov a zároveň uviedol, že konal v súlade so zákonom pri vybavovaní reklamácií a neporušil zákon. Zotrval aj na svojich písomných vyjadreniach, ktoré boli doručené správne mu orgánu.

35. Dňa 13. 03. 2014 bolo žalobcovi umožnené nahliadnuť do administratívneho spisu. Následne bolo vo veci vydané rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, dôvody ktorého korešpondujú s dôvodmi podanej žaloby, rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím.

36. Podľa § 16 ods. 1 písm. d/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedený

37. názov a množstvo výrobku alebo druh služby.

38. Podľa § 18 ods. 5 cit. zákona predávajúci je povinný na požiadanie orgánu dozoru preukázať kópiu potvrdenia o prijatí reklamácie, dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie, zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia a kópiu dokladu o vybavení reklamácie.

39. Podľa § 18 ods. 10 cit. zákona predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie. Evidencia o reklamácii musí obsahovať údaje o dátume uplatnenia reklamácie, dátume a spôsobe vybavenia reklamácie a poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie.

40. Podľa § 24 ods. 1 cit. zákona za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

41. Podľa ods. 5 cit. zák. ustanovenia pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinností, spôsob a následky porušenia povinností.

42. Podľa § 32 ods. 1, 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

43. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

44. Podľa § 33 ods. 1, 2 cit. zákona účastník konania má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

45. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

46. Súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa a tiež konanie, ktoré ich konaniu predchádzalo v medziach podanej žaloby a dospel k záveru, že tieto rozhodnutia boli vydané v súlade s platnou právnou úpravou. V správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a z neho bol vyodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd stotožňuje. Tieto rozhodnutia zodpovedajú zákonu aj po ich formálnej stránke.

47. Vyhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti dospel súd k záveru, že týmito bolo preukázané, že žalobca sa dopustil správnych deliktov tak, ako mu to bolo kladené za vinu napadnutými rozhodnutiami. Vo vzťahu k správne deliktu podľa § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa žalobca žiadne námietke nevzniesol. Namietal však spáchanie správnych deliktov podľa § 18 ods. 5 a § 18 ods. 10 cit. zákona.

48. Súd v postupe správnych orgánov počas správneho konania nezistil žiadne procesné pochybenia, ktoré boli namietané žalobcom a ktoré by mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa. Tieto pri posudzovaní predmetnej veci vychádzali zo základných zásad správneho konania, uvedených v § 3 Správneho poriadku. Zásada súčinnosti zakotvená v ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia znamená povinnosť správneho orgánu postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, aby títo mohli obhajovať svoje práva a záujmy, pričom súčinnosť účastníkov konania so správnym orgánom je potrebné chápať ako procesné právo účastníka a tiež jeho procesnú povinnosť predovšetkým pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie. Žalobcovi boli dané dostatočné procesné poučenia, ako to potvrdzuje aj jeho podpis na zápisnici z ústneho pojednávania, a tento mal možnosť oboznámiť sa s úplným obsahom administratívneho spisu a podkladmi pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Taktiež mal možnosť predkladať správne orgánu návrhy na doplnenie dokazovania, ako aj dôkazy, týkajúce sa ním tvrdených skutočností. Túto súčinnosť nie je možné chápať ako povinnosť správneho orgánu odpovedať na otázky účastníka konania, najmä ak majú hmotnoprávny charakter, navyše účastník správneho konania je oprávnený klásť otázky iba svedkom a znalcom v zmysle už citovaných zákonných ustanovení. Rešpektovaná bola aj zásada ústnosti, pričom v danom prípade nie je rozhodujúce, či ústne pojednávanie v predmetnej veci bolo nariadené na základe požiadavky účastníka, alebo z vlastnej iniciatívy správneho orgánu. Uvedeným bolo zadost' učené aj zásade zákonnosti a materiálnej pravdy, keďže ako to vyplýva zo zápisnice o ústnom pojednávaní, štatutárnemu zástupcovi žalobcu boli správnym orgánom na pojednávaní kladené otázky práve v záujme úplného zistenia skutočného stavu veci, t.j. smerujúce k zisteniu, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu povinností, vyplývajúcich z citovaných zákonných ustanovení. Na uvedenom pojednávaní žalobca žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nevzniesol. Pokiaľ vo vyjadrení k ústnemu

pojednávaniu zo dňa 17. 03. 2014 namietal, že nemal možnosť byť pri výsluchu svedkov - inšpektorov SOI, ktorí vykonávali kontrolu a nemohol im klásť otázky, súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že tento v konaní do nariadenia ústneho pojednávania výsluch svedkov nenavrhol. Navyše najmä správny orgán druhého stupňa s poukazom na ustanovenia Správneho poriadku o dokazovaní, ako boli vyššie citované, dostatočne a presvedčivo odôvodnil, prečo výsluch inšpektorov, vykonávajúcich predmetnú inšpekciu v prevádzke žalobcu, nepovažoval za potrebný. Súd nezistil ani žiadny rozpor napadnutých rozhodnutí s obsahom inšpekčného záznamu, ktorý bol pre ich vydanie jedným z podkladov, keďže tak, ako to vyplýva z vyjadrenia žalovaného, účelom tohto nie je doslovne zaznamenať celú konverzáciu medzi inšpektormi a povereným zamestnancom, ale presne, jasne a zrozumiteľne popísať priebeh kontroly, zistené skutočnosti a obsah vyjadrenia osôb, ktoré sa kontroly zúčastnili k týmto zisteniam. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného považoval súd za dostatočné a vyčerpávajúce, toto reagovalo na všetky žalobcom vznesené námietky v podanom odvolaní, preto v tomto smere nebolo porušené právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

49. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia ust. § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, v tomto smere sa súd stotožňuje s posúdením predmetnej veci žalovaným, ako aj správnym orgánom prvého stupňa. Žalovaný aj správny orgán prvého stupňa správne vychádzali predovšetkým z účelu zákona a jednotlivých ustanovení v ňom obsiahnutých. Pokiaľ teda žalobca uviedol do reklamačného lístka pri vybavovaní reklamácie, že táto si vyžaduje zložité technické hodnotenie výrobku, bolo jeho povinnosťou z dôvodov uvedených správnymi orgánmi v napadnutom rozhodnutí preukázať, v čom spočívala nevyhnutnosť zložitého technického hodnotenia výrobku, resp. jeho povinnosťou bolo predložiť dôkaz o tom, že takýto výrobok bol technickému hodnoteniu podrobený. Žalobca však žiadne dôkazy v tejto súvislosti nepredložil, nenavrhol ich ani vykonať a preto záver správneho orgánu prvého stupňa i žalovaného o tom, že v danom prípade došlo k porušeniu tohto zákonného ustanovenia súd považuje za náležitým spôsobom odôvodnený. Povinnosťou predávajúceho vychádzajúc zo znenia tohto zákonného ustanovenia bolo na požiadanie orgánu dozoru okrem iného nielen uviesť dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie (zložité technické hodnotenie výrobku), ale opodstatnenosť tohto dôvodu preukázať a preukázať aj zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia. Za zložité technické zhodnotenie stavu reklamovaného výrobku nie je možné považovať iba samotné vizuálne zhodnotenie takéhoto výrobku, pretože ide o zložitý proces, ktorý vyžaduje okrem určitej úrovne odbornej spôsobilosti aj potrebné technické vybavenie a tomu zodpovedajúce priestory, ktoré by nenarušili bežnú prevádzkovú činnosť predajne. Žalobcovi bol daný priestor na preukázanie týchto skutočností, keďže ako to vyplýva z už uvedeného, vo veci bolo nariadené aj ústne pojednávanie, otázky správneho orgánu na ktorom smerovali k zisteniu týchto skutočností a žalobcovi bolo umožnené predkladať o nich dôkazy a tieto aj navrhovať. Preto za neakceptovateľný a účelový považoval súd výklad tohto zákonného ustanovenia žalobcom a jeho argumentáciu v tomto smere. Žalobca dôkazné bremeno v tejto súvislosti pri kontrole, ani v priebehu celého správneho konania neuniesol.

50. Vykonanými dôkazmi bolo preukázané aj porušenie povinnosti žalobcu, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 18 ods. 10 citovaného zákon o ochrane spotrebiteľa, kedy pri výkone kontroly na základe poverenou osobou predloženej požadovanej dokumentácie na

výzvu inšpektorov SOI, vykonávajúcich predmetnú kontrolu, títo pri šetrení písomného podnetu č. 1453/13 zistili, že na reklamačnom lístku zo dňa 07. 11. 2013, kde reklamovaným tovarom boli rukavice v hodnote 14,90 eur, absentuje poradové číslo reklamácie. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva povinnosť predávajúceho viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie, ako aj podstatné náležitosti, ktoré evidencia o reklamácii musí obsahovať, okrem iného aj poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie. V zmysle ustanovenia § 2 písm. b) bod 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase predmetnej kontroly, predávajúcim je podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec, ktorým je v zmysle implementovanej Smernice č. 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu zodpovedný zamestnanec, predávajúci v predajni, ktorú prevádzkuje predávajúci. V danom prípade predavačka, prítomná v predmetnej prevádzke v čase vykonania kontroly, predložila na požiadanie inšpektorov všetky požadované doklady, súvisiace s prešetrovanými podnetmi. Išlo predovšetkým o reklamačné lístky. Keďže žiadne iné doklady v tejto súvislosti inšpektorom SOI predložené neboli, títo ich dôvodne považovali za evidenciu o reklamáciách v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Títo poverenou zamestnankyňou žalobcu neboli upovedomení o tom, žeby evidencia reklamácií bola vedená okrem uvedeného aj iným spôsobom. Táto evidencia v súvislosti s prešetrovaním uvedeného konkrétneho podnetu číslo reklamácie neobsahovala, preto bolo inšpektormi v inšpekčnom zázname konštatované aj porušenie tejto povinnosti. Súd sa v tomto smere stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že pre posúdenie zodpovednosti žalobcu za protiprávne konanie je rozhodujúci skutkový stav zistený inšpektormi SOI v čase vykonania kontroly, pretože evidencia reklamácií sa vychádzajú z účelu citovaných zákonných ustanovení má nachádzať na každej prevádzke, kde je možné reklamáciu uplatniť a táto pri kontrole na požiadanie predložená aj bola. Preto správne orgány neakceptovali kópiu časti zošita, predloženú im účastníkom konania spolu s vyjadrením k oznámeniu o začatí správneho konania, ktorou tento dokumentoval svoje tvrdenie, že predmetná reklamácia bola opatrená poradovým číslom a tento dôkaz považovali vzhľadom na uvedené za irelevantný.

51. Napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval súd za zákonné a dostatočne odôvodnené aj pokiaľ ide o uloženia sankcie za zistené správne delikty, v ktorej časti žalobca žiadne relevantné námietky ani nevzniesol.

52. Súd zvažil všetky uvedené skutočnosti a na ich základe v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 190 SSP žalobu jednomyselne ako nedôvodnú zamietol.

53. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP, v zmysle ktorého účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech celkom ani sčasti a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podľa v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,

V Košiciach dňa 5. októbra 2016

JUDr. Tamara Sklenárova
predsedníčka senátu

JUDr. Juraj Tymko
člen senátu

JUDr. Valéria Mihalčinová
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Konečná

j Kancelári a ÚR SOI I

Došlo: 15. 10. 2016

číslo spisu: W/ffl

|Pr(ohy/list): j Vyfcm-je: j